



Bolo tesne pred polnocou, keď osamelý jazdec zastavil koňa pred malou chatou, usadenou medzi stromami pod hradom Redmont. Pozvoľna sa zastavil i naložený nákladný poník, ktorý kráčal za osedlaným koňom. Jazdec bol vysoký muž a pohyboval sa s prirodzenou ľahkosťou mladosti. Vyšvihol sa zo sedla, vystúpil na úzku verandu a zohol sa, aby hlavou nenarazil do znížených okrajov strechy. Zo stajne v prístavbe sa ozvalo slabé zaerdžanie, jeho kôň vzpriamil hlavu a odpovedal na pozdrav. Keď jazdec zdvihol ruku, aby zaklepal na dvere, všimol si, že za zatiahnutými oknami sa pohybuje svetlo. Zaváhal. Svetlo sa presunulo miestnosťou a o chvíľu sa dvere otvorili.

„Gilan,“ povedal Halt bez najmenšieho prekvapenia v hlase. „Čo tu robíš?“

Mladý hraničiar sa pozeral do tváre svojho bývalého učiteľa a neveriaco sa usmial.

„Ako to robíš, Halt?“ žasol. „Ako si mohol vedieť, že

som to ja, kto prichádza uprostred noci, a to ešte skôr, než si vôbec otvoril dvere?“

Halt pokrčil plecami a naznačil Gilanovi, aby išiel dovnútra. Zatvoril za ním dvere a presunul sa do útulnej kuchynky. Otvoril vetracie dvierka na peci a drevené uhlie vnútri ihneď ožilo a jasne vzbĺklo. Priložil do pece za hrst triesok a na horúcu platňu nad ohniskom postavil medenú kanvicu. Najskôr však ňou zatriasol, aby sa presvedčil, či je v nej dostatok vody.

„Pred pár minútami som začul tvojho koňa,“ povedal. „Keď som potom počul Abelarda, ako zdraví, vedel som, že to musí byť hraničiar sky kôň.“ Opäť pokrčil plecami. Keď to vysvetlíš, je to jednoduché, oznamoval ten pohyb. Gilan odpovedal ďalším úsmevom.

„Dobre, tým sa nám výber zúžil na päťdesiat ľudí, však?“ povedal. Halt naklonil hlavu nabok a zatváril sa súcitne.

„Gilan, po tých predných schodoch som ťa počul potkýnať sa snáď tisíckrát, keď si sa u mňa učil,“ pripomínal. „Ver mi, že keď ten zvuk hocikedy začujem, tak ho poznám.“

Mladý hraničiar bezmocne rozhodil rukami. Rozopol si plášť, zavesil si ho cez operadlo stoličky a prisunul sa trochu bližšie k peci. Noc bola chladná a Gilan s istou nedočkavosťou sledoval Halta, ako nalieva kávu do hrnčeka. Otvorili sa dvere na zadnej izbe a do malej obývacej miestnosti vošiel Will. Oblečenie si v chvate natiahol cez nočnú košeľu a vlasy mal ešte rozstrapatené spánkom.

„Dobrý večer, Gilan,“ pozdravil, akoby sa nechumelilo. „Prečo si prišiel?“

Gilan sa takmer zúfalo pozrel z jedného na druhého. „Prečo to nikoho neprekvapí, keď sa objavím uprostred noci?“ vyslovil otázku, aj keď neočakával, že mu niekto odpovie. Halt niečo robil pri peci a zohol hlavu, aby schoval úsmev. Pred pár minútami, keď sa kôň priblížil k domu, počul Willa, ako sa ženie k oknu. Učeň si nepochybne potajomky vypočul, čo si s Gilanom rozprávajú, a teraz sa pravdepodobne snaží svojím vlastným spôsobom predstierať ľahostajnosť ku Gilanovmu neočakávanému príchodu. Lenže Halt poznal Willa natoľko dobre, že si bol istý, že chlapec horí od zvedavosti, prečo sa Gilan tak znenazdajky objavil. Rozhodol sa, že ho donúti povedať pravdu.

„Je neskoro, Will,“ povedal. „Mal by si sa vrátiť do postele. Zajtra nás čaká mnoho práce.“

Willov nenútený výraz sa okamžite zmenil na zničenný. Učiteľova poznámka znamenala rozkaz. Akákoľvek predstieraná ľahostajnosť sa okamžite stratila.

„Ale, Halt, prosím!“ zaprotestoval chlapec. „Chcem vedieť, čo sa deje!“

Halt s Gilanom sa na seba usmiali. Will netrpezlivo prešľapoval na mieste a čakal, že Halt odvolá rozkaz na návrat do postele. Prešedivený hraničiar zachoval kamennú tvár a postavil na kuchynský stôl tri hrnčeky horúcej kávy.

„Tak to je dobre, že som nalial hneď tri hrnčeky, nie?“ povedal a Will pochopil, že ho zasa ťahali za nos. Usmial sa, pokrčil plecami a sadol si so svojimi dvoma skúsenejšími druhmi za stôl.

„Nuž dobre, Gilan, povedz nám, aký je dôvod tejto neočakávanej návštevy, lebo môj učeň pukne od zvedavosti.“

„Súvisí to s bojovými plánmi, ktoré ste objavili minulý týždeň. Teraz už vieme, čo Morgarath zamýšľa, a kráľ chce, aby bola armáda pripravená na Uthalských pláňach, keď sa začne nový mesiac. To je čas, keď chce Morgarath preniknúť priesmykom Tri stupne.“

Ukoristený dokument im prezradil veľa. Podľa Morgarathovho plánu malo päťsto skandijských žoldnierov prejsť cez územie močiarov a zaútočiť na araluenskú posádku v Troch stupňoch. Keď bude priesmyk bez obrany, Morgarathove hlavné wargalské jednotky ním hladko prejdú a podľa bojových rozkazov sa rozmiestnia na pláňach.

„Takže Duncan má v pláne predísť ho,“ povedal Halt a pomaly pokyvoval hlavou. „To je rozumné. Takýmto spôsobom ovládne bojisko.“

Will taktiež pokýval hlavou a rovnako vážne povedal: „A uväzníme Morgarathovo vojsko v priesmyku.“

Gilan sa trochu pootočil, aby nebolo vidieť, ako sa baví. Spomínal, či v čase, keď bol sám učňom, sa takisto snažil napodobňovať Haltovo správanie, a usúdil, že pravdepodobne áno.

„Naopak,“ vysvetľoval Gilan. „Len čo bude armáda na mieste, Duncan má v úmysle stiahnuť sa, potom ustúpiť na pripravené pozície a nechať Morgaratha, aby vošiel na pláne.“

„Nechať ho?“ Willovi od prekvapenia preskočil hlas.

„Čože, kráľ sa zbláznil? Prečo by...“

Uvedomil si, že obaja hraničiari sa na neho dívajú, Halt s jedným zdvihnutým obočím a Gilan s potmehúdskym úsmevom v kútikoch úst.

„Myslel som len...“ Zaváhal, nebol si istý, či spochyb-

ňovanie kráľovho zdravého rozumu nemôže znamenať zradu. „To nie je urážka, nič také. To je len...“

„Ale nie, kráľa by určite neurazilo, keby sa dozvedel, že obyčajný hraničiarsky učeň si myslí, že sa zbláznil,“ domnieval sa Halt. Králi obvykle také veci radi počúvajú.“

„Ale, Halt... pustiť ho na pláne, po všetkých tých rokoch? To vyzerá...“ Už zasa chcel povedať „ako hlúposť“, ale radšej si to rozmyslel. Zrazu si spomenul na svoje nedávne stretnutie s wargalmi. Pri predstave, že tisíce týchto odporných stvorení voľne prúdia von z priesmyku, mu tuhla krv v žilách.

Ako prvý mu odpovedal Halt. „V tom to práve je, Will – *po všetkých tých rokoch*. Už šesťnásť rokov čakáme od Morgaratha nejakú podlosť a snažíme sa zistiť, čo má za lubom. Celý ten čas naši vojaci strážili úpätie hraničných útesov a strážili Tri stupne. A on na nás zaútočil aj tak, kedykoľvek sa mu zachcelo. Posledný príklad boli kal-kari, ako sám veľmi dobre vieš.“

Gilan sa s obdivom pozrel na svojho niekdajšieho učiteľa. Halt okamžite presne odhadol dôvody kráľovho plánu. Gilan si zase raz uvedomil, prečo je Halt jedným z najváženejších kráľovských poradcov.

„Halt má pravdu, Will,“ povedal. „A je tu ešte ďalší dôvod. Po šesťnástich rokoch života prevažne v mieri si ľudia stále viac myslia, že sa nemôže nič stať. Hraničiari nie, pochopiteľne, ale vidiečania, ktorí posielajú mužov do nášho vojska, a dokonca i niektorí z barónov a bojových majstrov v lénach ďaleko na severe.“

„Sám si videl, ako niektorí ľudia neradi opúšťajú svoje hospodárstva a idú do vojny,“ pridala sa Halt. Will prikyvoval hlavou. Minulý týždeň obchádzali s Haltom za-

padnuté dediny Redmontského léna, aby získali mužov, ktorí mali tvoriť prevažnú časť armády. Neraz sa pritom stretli s otvoreným nepriateľstvom – s nepriateľstvom, ktoré sa rozplynulo, len čo Halt naplno využil silu svojej osobnosti a váhu svojho dobrého mena.

„Podľa kráľa Duncana nastal čas skoncovať s tým,“ pokračoval Gilan. „Sme takí silní, ako len môžeme byť, a každé zdržanie nás len oslabí. Toto je najlepšia príležitosť zbaviť sa Morgaratha raz navždy.“

„Čo mi pripomína moju pôvodnú otázku,“ pripomenul Halt. „Čo ťa sem priviedlo uprostred noci?“

„Rozkazy od Crowleyho,“ rázne oznámil Gilan a položil na stôl písomné posolstvo. Halt sa na Gilana spýtať pozerel, potom listinu rozvinul a čítal. Will vedel, že Crowley je veliteľ hraničiarov, najvyšší zo všetkých päťdesiatich hraničiarov v zbore. Halt dočítal, potom rozkaz znova stočil.

„Nesieš teda posolstvo pre celtického kráľa Swyddneda,“ konštatoval. „Predpokladám, že sa odvolávate na zmluvu o vzájomnej pomoci pri obrane, ktorú s ním pred niekoľkými rokmi Duncan podpísal.“

Gilan prikývol a s potešením sákal voňavú kávu. „Kráľ sa nazdáva, že budeme potrebovať všetkých vojakov, ktorých môžeme zohnať.“

Halt zamyslene prikyvoval. „Nemám právo hodnotiť jeho kroky,“ povedal ticho. „Ale...?“ Pochybovačne rozhodil rukami. Ak Gilan vezie posolstvo do Celtiky, tak čím skôr ho odovzdá, tým lepšie, to tým mal zrejme na mysli.

„Takže,“ povedal Gilan, „je to oficiálne posolstvo do *Celtiky*.“ Posledné slovo trochu zdôraznil a Halt odrazu chápano prisvedčil.

„Jasné,“ vyhlásil. „Ten starý celtický zvyk.“

„Povera, presnejšie povedané,“ poznamenal Gilan a krútil hlavou. „Je to vyložená strata času, ak môžem povedať svoj názor.“

„Pochopiteľne, že áno,“ súhlasil Halt. „Lenže Celtičania na tom trvajú, takže čo môžeš robiť?“

Will blúdil pohľadom z Halta na Gilana. Obaja hraničiar vyzerali, že tomu, o čom hovoria, aj rozumejú. Pre Willa mohli rovnako tak dobre rozprávať aj po espanardsky.

„Za normálnych okolností to ešte ide,“ mienil Gilan. „Lenže pri všetkých tých prípravách na vojnu je všade všetkého len tak-tak. Jednoducho nemáme ľudí nazvyš. Tak si Crowley myslel...“

„Myslím, že viem, kam mieriš,“ skočil mu do reči Halt. Ale Will už to nemohol ďalej vydržať.

„Tak ja to teda neviem ani náhodou!“ vyhrkol. „O čom to vy dvaja vlastne hovoríte? Rozprávate predsa po araluensky, však, a nie nejakou cudzou rečou, ktorá len podobne znie, ale nedáva vôbec žiadny zmysel?“